

?Ce trencada

No m'agrada cridar, i això que sovint sembla l'única manera de fer-se entendre

Foto: cottonbro / Pexels

I ara, no em passa res, soc ben feliç. De fet m'atreviria a dir que estic contenta com una u, malgrat que el somriure em surti lleugerament embiaixat, què hi farem. Qui li ha dit això. Ui, no en faci cas; no se l'escolti gens, aquesta. Jo crec que això d'estar acostumada a ser més gran que les altres, sempre majúscula envoltada de minúscules, ha fet que la resta li semblen poca cosa; ximpls, fins i tot, o directament estúpids, com quatre punts suspensius.

No, no és que hi estigui enfadada, i ara, si jo no m'enfado mai. Tampoc no m'agrada cridar, i això que sovint sembla l'única manera de fer-se entendre, en aquest abecedari en què vivim, amb tanta síl·laba tònica que reclama que se l'escolti. En absolut, no és que no em caiguin bé, les tòniques, però també li diré que la serenor de les àtones la trobo ben preferible a tant de xiscler contudent; no en parlem si a sobre van accentuades, renoi, que qualsevol diria que els accents confereixen un no-sé-què d'autoritat fins i tot quan s'empren per dir bestieses.

És clar que no em molesta gens que conversem, però pateixo per vostè, que està invertint una part valuosa del seu temps en resoldre una problemàtica que no existeix, perquè ja li he dit que jo estic bé, molt bé, beníssim, i qui hagi afirmat el contrari ha contat una mentidota ofensiva com una casa amb doble essa. Ah, veu, ho sabia, sabia que la majúscula no actuaria sola. Li juro que sospitava d'ells abans que m'ho confirmés, eh, que no podia ser ningú altre qui li vingués amb aquestes invencions semàntiques sobre mi. No, jo no els tinc gens de mania, als pronoms febles, però no cal ser cap perfet de subjuntiu per entendre que hagin volgut fer-li creure que compartim

una fragilitat que no sé fer meva, que m'és aliena com un barbarisme. I a sobre és tan típic dels pronoms febles, això d'elidir-se. Covards més que covards. Si és que són menys valents que un subjecte el·líptic. I per acabar-ho de subratllar també són egoistes i poc empàtics, perquè només així s'explica que vulguin complicar-me la vida amb sessions psico-sintàctiques que no necessito.

Els he dit egoistes, sí, i tant, i tant que són egoistes; més egoistes que un verb impersonal, miri que li dic. És que sap què és de fàcil, parlar amb la boca petita, així en pla cursiva, amb l'excusa de la feblesa. Ai, és que soc feble i per això necessito que em protegeixi un apòstrof o un guionet. Faci'm cas, els pronoms febles són els pitjors, perquè ja ni s'hi esforcen, a assumir uns mínims de fortalesa, i per si fos poc volen esquitxar-nos a tots, fer-nos partícips de la seva naturalesa dèbil, i això no està bé.

Que què volia ser quan era minúscula. Doncs suposo que íntimament pensava que en tornar gran em deslliuraria d'aquesta cua que tinc als baixos, no té cap sentit negar-ho, oi. Sí, és clar que al principi no és agradable, anar per la vida sentint-te incompleta i rompuda. O trencada, vaja, que sembla l'adjectiu que més s'ha consolidat amb el pas del temps. Ja ho sé, ja, que des de fora pot semblar que no estic bé, que soc una mena de ce frustrada i mutilada, però no em negarà que la meva condició no dona motius per sentir-se fràgil, i si no expliqui'm vostè com redimonis podríem parlar d'esperança i d'abraçades, si no fos per mi.

I què me'n diu, de la dolçor. Que potser no se n'adona, que sense jo no existirien ni l'esforç ni l'enyorança ni les cançons d'amor. Que no ho veu clar, que cal que em trenqui per assolir la força. I així, si ho veu tan clar, que podria deixar-me marxar, si us plau. Ara, sí, ara, si no li fa res. Així no hauré de creuar-me amb aquella i assetjadora que guaita a l'altra banda, perquè li juro que no hi ha res que odii més que les es i les is quan em van al darrere, no sé si m'entén.